

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudců Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Michala Hájka, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Centrum sociálních služeb Stod, příspěvková organizace,**
se sídlem ul. 28. října 377, Stod
zastoupeného advokátem Mgr. Mojmírem Přívarou
se sídlem Kovářská 1253/4, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí ČR,**
se sídlem Letenská 15, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22. 4. 2016, č.j. MF-41906/2014/1203-4,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 21. 6. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22. 4. 2016 č.j. MF-41906/2014/1203-4, kterým byl změněn platební výměr č. 5/2014 na odvod za porušení rozpočtové kázně č.j. RRRSJ 7854/2014 ze dne 14. 3. 2014 tak, že částka 39 237 733 Kč uložená za porušení rozpočtové kázně se snižuje na 2 241 294 Kč.
2. Žalobce v žalobě připomněl obsah napadeného rozhodnutí a specifikoval zjištění žalovaného, která vyjádřil pod č. I – III. Rozhodnutí považuje za částečně nezákonné a částečně nepřezkoumatelné.
3. Ke zjištění I. žalobce uvedl, že žalovaný nepostupoval zcela v souladu se zásadou přiměřenosti. Tato zásada se netýká pouze hodnocení výše odvodu, ale v případě, že se vytýkaná nesrovnalost týká pouze té části dotace, která je oddělitelná od celkového objemu vyplacených prostředků, bude se odvod vztahovat pouze k takto vymezené sumě, neboť je zřejmé, v jaké výši byla porušena rozpočtová kázeň. K tomu žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. V dané věci správce daně vycházel z toho, že podíl počtu položek označených názvem, resp. odkazem na celkovém počtu položek stavby činil cca 24 % a podíl finančního objemu dotčených položek na celkové finanční hodnotě stavby cca 32 %. Žalobce vyslovil přesvědčení, že bylo nutné zkoumat a hodnotit, jaký byl podíl těchto položek z konkrétní nabídky vybraného uchazeče, jinak řečeno, jaký byl podíl těchto položek z celkového finančního objemu veřejné zakázky. Žalovaný měl postupovat při použití zásady proporcionality tak, že položky ve výkazu výměr, které byly označeny, měl posoudit, jaký je jejich poměr vzhledem k celkovému objemu a z takto vyčíslené částky stanovit odvod. Žalovaný se věci takto nezabýval, a proto žalobce označil v této části jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
4. Ke zjištění II. žalobce rozporoval uložení částky odvodu ve výši 292 164 63 Kč, neboť tuto částku zaplatil žalobce na účet poskytovatele dne 3. 9. 2014. Podle žalobce měl žalovaný ohledně této části řízení zastavit podle § 106 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 106 odst. 2 daňového řádu. V této části je rozhodnutí nezákonné.
5. Ke zjištění III. žalobce uvedl, že je třeba zásadu přiměřenosti aplikovat i ohledně otázky, zda vytýkané pochybení je způsobilé být porušením rozpočtové kázně, tak jak je uvedeno v zákoně č. 218/2000 Sb. Pokud by totiž byla pouze porušena povinnost, která by byla formálního charakteru a neměla vliv na účel, který je poskytnutím dotace sledován, nemohlo by se jednat o kvalifikované porušení rozpočtové kázně, které by zakládalo důvod pro stanovení odvodu poskytnutých finančních prostředků zpět do státního rozpočtu nebo jiného fondu. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014 č.j. 4 As 117/2014-39, z něhož k věci citoval. NSS v tomto rozsudku navíc poukázal na judikaturu Soudního dvora EU, konkrétně rozsudek z 21. 12. 2011 C 465/10, kde v souvislosti se zpětným vymáháním dotací poskytnutých ze strukturálních fondů v důsledku zjištění, že byly porušeny podmínky k poskytnutí dotace, uvedl, že konstatování menší nesrovnalosti nevede k tomu, aby byly vyplacené prostředky zčásti vymáhány zpět. Z těchto důvodů bylo navrženo zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu

6. Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby. Nejprve ve svém vyjádření vylíčil skutkový děj a zrekapituloval argumenty žalobce uvedené v žalobě.

7. Žalovaný se v rámci odvolacího řízení ztotožnil se závěry správce daně v první instanci. Vysvětlil, v čem spatřuje podstatu pochybení žalobce, avšak s ohledem na nezbytnost aplikace zásady proporcionality snížil odvod tak, že za pochybení I. stanovil 5 % z hodnoty dotace proplacené v souvislosti se zakázkou, při jejímž zadání došlo k porušení ZVZ. V pochybení II. se jednalo o nezpůsobilé výdaje, které nesmějí být z dotace vůbec uhrazeny, tudíž odvod byl potvrzen v plné výši, avšak současně odvolací orgán konstatoval, že tato část odvodu již byla uhrazena a žalobce nemá povinnosti ji hradit, u pochybení III. uvedl, že jednalo se o porušení dílčí nefinanční podmínky smlouvy, tudíž výše odvodu byla z principu obtížně stanovitelná, a proto žalovaný využil logické úvahy auditního orgánu, který při stanovení korekce vycházel z částky nákladů na účetní audit, respektive podílu dotace na této částce.
8. Žalovaný připomněl, že je při rozhodování o odvolání vázán zásadami daňového řízení, především zásadou rovného přístupu, proto v případech, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně v souvislosti s porušením ZVZ, vychází při stanovení částky odvodu z rozhodnutí Evropské komise ze dne 19. 12. 2013, kterým se stanoví a schvalují pokyny, které stanovení finančních oprav, jež má komise provést u výdajů financovaných Uníí v rámci sdíleného řízení v případě nedodržení pravidel pro zadávání veřejných zakázek upravují. V bodu I. 3 kritéria, která je třeba vzít v úvahu při rozhodování při sazbě opravy, když má být uplatněna, má být uvedeno, že pokyny stanoví řadu oprav v sazbě 5 %, 10 %, 25 % a 100 %, které se uplatní na výdaje v rámci zakázky. Vzhledem k tomu, že podle názoru žalované nebylo lze přesně vyčíslit finanční důsledky uvedených specifických názvů, jejichž důsledkem byl nerovný přístup pro zájemce, případně vytvoření neodůvodněných překážek pro otevření veřejné zakázky v hospodářské soutěži (bod 11 kapitola 2.1 pokynů finančním opravám) byla zvolena sazba opravy 5 % na část dotace, která byla žalobci proplacena v souvislosti s předmětnou veřejnou zakázkou. Pokud by byl aplikován postup, který požaduje žalobce, bylo by nutné nahlížet na všechny chybně zadané položky jako na nezpůsobilé výdaje a v důsledku toho uložit k odvodu téměř jednu třetinu finančních prostředků poskytnuté dotace, to je cca 12 500 000 Kč. Procentní sazbu lze uplatňovat právě jen v případech, kdy není možné finanční důsledky pro danou zakázku přesně vyčíslit. Žalovaný zastává názor, že takto vyčíslený odvod by byl pro žalobce méně příznivý než přístup zvolený žalovanou. Žalovaný odmítl námitku ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť v konkrétním případě je zřejmé, jak odvolací orgán vypořádal námitky žalobce, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se při rozhodování řídil. Dále žalovaný odkázal na nálezy Ústavního soudu I ÚS 729/2000, z něhož vyplývá, že každé rozhodnutí není nutné natolik obsáhle odůvodňovat. Proto žalovaný odmítl námitku ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
9. K námitce ke zjištění II. žalovaný uvedl, že rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně je deklaratorního charakteru, sama povinnost odvodu vyplývá z ustanovení § 22 odst. 4 zák. č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí. Napadený výměr byl žalobci doručen dne 18. 3. 2014, k úhradě částky 292 164,63 Kč došlo dne 3. 9. 2014. V době vydání platebního výměru bylo uložení odvodové povinnosti zjištěno v naprostém souladu se zákonem a odvolací orgán neměl proto tuto deklarovanou povinnost důvod rušit a řízení zastavovat.
10. Ke zjištění III. žalovaný uvedl, že poskytování dotací a správy odvodů za porušení rozpočtové kázně u dotací podléhá rozpočtovým pravidlům územních rozpočtů, nikoli zákonu č. 218/2000 Sb. Neoprávněným užitím peněžních prostředků poskytnutých

z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti je podle § 22 odst. 2 písm. b) rozpočtových pravidel územních rozpočtů ve znění účinném v době nesplnění smlouvou stanovené povinnosti i porušení povinnosti stanovené právním předpisem, přímo použitelným předpisem Evropské unie, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků, která souvisí s účelem, na který byly peněžní prostředky poskytnuty. Žalovaná nepovažovala za přiměřené vzhledem k závažnosti tohoto pochybení uložit povinnost odvodu ve výši celé poskytnuté dotace, jak tomu bylo v případě zmiňované žalobcem, a proto byla v odvolacím řízení za toto pochybení stanovena částka odvodu tak, aby odpovídala podílu dotace na nákladech za opožděně provedený audit ve výši 3 700 Kč, což činí 0,009 % z poskytnuté částky dotace.

III. Obsah správních spisů

11. Ze spisu, který si soud vyžádal, vyplynulo, že žalobce uzavřel s Regionální radou soudržnosti Jihozápad, České Budějovice smlouvu o podmínkách poskytnutí dotace z regionálního operačního programu NUTSII Jihozápad ze dne 28. 1. 2009 ve znění dodatku č. 1 ze dne 30. 7. 2009, dodatku č. 2 ze dne 29. 1. 2010, dodatku č. 3 ze dne 6. 9. 2010, dodatku č. 4 ze dne 3. 1. 2011 a dodatku č. 5 ze dne 26. 5. 2011 (dále jen „smlouva o dotaci“). Předmětem smlouvy bylo poskytnutí účelové dotace maximálně ve výši 41 523 028 Kč na úhradu 92,5 % způsobilých výdajů projektu č. CZ1.14/2.5.00/03.00693 s názvem „Sociálně terapeutické centrum DOZP Stod“. Dotace byla vyplacena vždy po předložení etapové monitorovací zprávy a žádosti o platbu.
12. Auditní orgán Ministerstva financí ČR provedl audit operace projektu podle čl. 62 odst. 1 písm. b) Nařízení rady ES č. 1083/2006 a v souladu se zákonem č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě. Kontrolní nález byl shrnut do zprávy o auditu operace č. ROPJZ/2013/O/026 ze dne 9. 12. 2013. Bylo zjištěno porušení ZVZ – vymezení předmětu veřejné zakázky na stavební práce uvedením konkrétních názvů materiálů nebo výrobků zadávací dokumentací, změna způsobilosti výdajů týkajících se daně z přidané hodnoty a nedodržení metodických dokumentů ROPJZ.
13. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vydal dne 14. 3. 2014 platební výměr č. 5/2014 č.j. RRRSJ 7854/2014, kterým žalobci uložil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 39 237 733 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce včasné odvolání. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, tak jak je specifikováno pod bodem 1) tohoto rozsudku.
14. Žalovaný uvedl k prvnímu zjištění, že z výkazu výměr vyplývá, že odkaz na konkrétní názvy materiálů byl uveden u cca 25 položek z celkového počtu 269 položek a dále byl uveden konkrétní název dvou výrobků („výťah FREE-VOTOlif typ IV.“ a „Pekárna technologie – výrobce PEKASS“). Po zohlednění stanoviska Krajského konzultačního střediska NIPI, které se vyjádřilo k výťahu a pekárně a dále ke kotli „Geminox THRI 5-25“ dospěl žalovaný k závěru, že při existenci speciálních potřeb zdravotně postižených klientů, nelze vyloučit, že i popis předmětu veřejné zakázky podle § 45 a 46 zákona o veřejných zakázkách, by nemohl být dostatečně výstižný, s ohledem na připuštění i alternativních produktů k těmto konkrétním výrobkům, proto žalovaný nehodnotil odkaz na tyto konkrétní výrobky jako porušení § 44 odst. 9 téhož zákona. K ostatním položkám žalovaný uvedl, že se ztotožnil se závěrem Úřadu regionální rady. Žalobce uvedení konkrétních odkazů nijak relevantně nezdůvodnil. Tím došlo k porušení § 44 odst. 9 o veřejných zakázkách a nebyla splněna povinnost stanovená článkem VI. bodu 2 Smlouvy o

poskytnutí dotace. Žalobce se proto dopustil porušení rozpočtové kázně. Pro tento závěr není rozhodné, že celkový finanční objem těchto položek není závažný.

15. K druhému zjištění, které se vztahovalo k DPH, žalovaný uvedl, že žalobce v odvolání nezpochybnil neoprávněné proplacení poměrné částky DPH, pouze odmítl vlastní zavinění. Přesto, že žalobce částku 292 164,63 Kč již vrátil a na účet poskytovatele byla připsána dne 3. 9. 2014. Ke dni vydání platebního výměru uhrazena nebyla. Žalovaný proto neshledal nesprávnost či nezákonnost platebního výměru. K poslednímu zjištění, týkajícímu se nepředložení účetního auditu v termínu, žalovaný uvedl, že žalobce nezpochybnil samotný fakt pozdního dodání, pouze tvrdil, že poskytovatel dodatečné dodání schválil. Toto tvrzení však nedoložil.
16. Žalovaný dále posoudil proporcionalitu výše odvodu s ohledem na závažnost jednotlivých pochybení. Ve vztahu k prvnímu zjištění použil rozhodnutí Evropské komise ze dne 19. 12. 2013, kterým se schvalují pokyny ke stanovení finančních oprav (dále jen „pokyny komise k finančním opravám“). Sazba k tomuto typu pochybení je uvedena v bodu 11 kapitoly 2.1 ve výši 25%. S ohledem na závažnost může být snížena na 10% nebo 5%. S ohledem na okolnosti posuzované věci žalovaný stanovil odvod v dolní hranici uvedené sazby, to je 5% z dotace poskytnuté žalobci v souvislosti s touto zakázkou u pochybení týkajícího se DPH a u pochybení týkajícího se opožděného předložení auditní zprávy se žalovaný ztotožnil se závěrem úřadu Regionální rady, který stanovil odvod ve výši zjištěných pochybení. Odvod za porušení rozpočtové kázně po zaokrouhlení činil 2 241 294 Kč (1 945 428,40 + 292 164,63 + 3 700).
17. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 21. 6. 2016 ke krajskému soudu žalobu, jíž se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud této žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 24. 7. 2017 č.j. 51 Af 11/2016-38. Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud, který ji vyhodnotil jako důvodnou. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5. 12. 2018 č.j. 1 Afs 320/2017-45 zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 7. 2017, č.j. 51 Af 11/2016-38 a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v části týkající se porušení rozpočtové kázně pochybením při zadávání veřejné zakázky. Odůvodnění žalovaného rozhodnutí dle Nejvyššího správního soudu z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí. K tomu bylo odkázáno na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018 č.j. 1 Afs 291/2017-33. Pro shledání porušení rozpočtové kázně bylo v posuzované věci rozhodné již samotné porušení § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách, a to bez ohledu na to, v jakém rozsahu se tak stalo. Pokud žalovaný reagoval na požadavek stanovení podílů položek obsahujících konkrétní názvy ve vztahu k celkovému finančnímu objemu tím, že konstatoval, že pro závěr o porušení rozpočtové kázně není celkový finanční objem dotčených položek relevantní. Takový závěr nelze hodnotit jako nepřezkoumatelný, a to i za situace, že se žalovaný výslovně nevyjádřil k námitce, že úřad regionální rady nevysvětlil, v čem mělo spočívat ohrožení. Takové nevypořádání této námítky nepředstavuje natolik závažnou vadu, aby způsobila nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť je námitka ve vztahu k celkovému odůvodnění a předmětu řízení marginální. Rovněž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil krajskému soudu v závěru, dle kterého měl stěžovatel stanovit odvod ve výši 5% nepřesně a nepřezkoumatelně. Důvody, pro které žalovaný stanovil sazbu odvodu ve výši 5%, byly upřesněny v části V. napadeného rozhodnutí a takové odůvodnění Nejvyšší správní soud

hodnotil jako dostatečné a přezkoumatelné. Nejvyšší správní soud se neshodl s krajským soudem ani v hodnocení druhého důvodu, pro které bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno. Žalovaný shledal porušení rozpočtové kázně ve všech třech bodech, tak jak uvedl Úřad regionální rady a nebyl proto dán důvod pro zrušení napadeného platebního výměru. Výše odvodu byla upravena pouze s ohledem na zásadu přiměřenosti. Za této situace nebyl žalovaný povinen vyměřit odvod snížený, o již uhrazenou část odvodu. Pokud po vydání platebního výměru část odvodu žalobce uhradil, nedošlo tím ke zhojení předchozího porušení rozpočtové kázně, a proto tato skutečnost nemůže mít vliv na oprávnění příslušného úřadu uložit příjemci dotace povinnost učinit odvod za porušení rozpočtové kázně. Krajský soud nesprávně považoval rozhodnutí žalovaného za nezákonné z toho důvodu, že nesnížil odvod o již uhrazenou část.

18. Dne 9. 3. 2019 bylo Krajskému soudu v Českých Budějovicích doručeno vyjádření žalobce ke kasačnímu rozhodnutí, včetně návrhu na zastavení řízení. Žalobce uvedl, že je stále přesvědčen, že stanovená výše odvodu za kontrolní zjištění 1 ve výši 1 945 428,40 Kč je nepřiměřeně vysoká. Pro žalobce, který je příspěvkovou organizací obce (sociální ústav), je takový odvod mimořádně vysoký a pro jeho rozpočet likvidační. Žalobce proto požádal soud, aby k uvedenému přihlédl, a to při stanovení přiměřené výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalobce dále odkázal i na podání ze dne 29. 5. 2017. K tomu krajský soud v rozsudku, který byl zrušen, uvedl, že námitka již nemohla být zařazena do přezkumu v rámci řízení o žalobě, neboť nebyla součástí žalobních námitek. Krajský soud k tomu uvedl, že taková námitka by mohla být případně řešena v rámci nového odvolacího řízení před správním orgánem, eventuálně mohl žalobce navrhnout zastavení řízení, což však neučinil. Vzhledem k procesní fázi řízení žalobce proto navrhl zastavení řízení, nikoli proto, že zaplatil odvod, ale proto, že odvod ve stanovené výši zanikl, neboť byl v celé výši prominut. Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad rozhodl rozhodnutím ze dne 8. 11. 2016 tak, že částečně prominul povinnost odvodu ve výši 39 237 733 Kč vyměřeného platebním výměrem Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad č.5/2014 ze dne 14. 3. 2014 ve spojení s rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 22. 4. 2016 č.j. MF 41906/2014/1203-4. Žalobce zastává názor, že prominutím odvodu zanikla platební povinnost žalobce v plném rozsahu a napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno a věc vrácena zpět žalovanému k novému rozhodnutí. Žalovaný by měl postupem podle § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu platební výměr úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 14. 3. 2014 č.j. RRRSJ 7854/2014 zrušit a řízení zastavit. Ke dni 8. 11. 2016 byl pravomocně stanoven odvod pouze ve výši 2 241 294 Kč a ne ve výši 39 237 733 Kč, jak nesprávně uvádí ve svém rozhodnutí výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Rozhodnutí o prominutí odvodu má hmotněprávní důsledky. Povinnost odvodu byla prominuta a odvod zde žádný není. Pokud výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad rozhodl o prominutí odvodu v rozsahu 95 % v celkové výši 36 996 439 Kč, pak takové prominutí pokryje celou zbývající částku k úhradě, to je 1 949 128,40 Kč a povinnost žalobce v tomto okamžiku již není v žádném rozsahu. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodl tak, že zastavuje řízení vedené Ministerstvem financí pod č.j. MF 41906/2014/1203, a to pro zánik povinnosti odvodu ze strany žalobce.
19. Krajský soud v Českých Budějovicích nařídil ve věci na den 17. 4. 2019 ústní jednání, při kterém účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích, které vyjádřili v písemnostech doručených krajskému soudu.

IV. Právní názor soudu

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
21. Žaloba není důvodná.
22. Podle ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Zdejší soud je proto vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2018, č.j. 1 Afs 320/2017-45.
23. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti jako správce daně je orgánem oprávněným k výkonu dohledu nad dodržováním rozpočtové kázně. To vyplývá z ustanovení § 22 zákona č. 250/2000 Sb., podle kterého uvedený orgán rozhoduje o uložení odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně. Ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) tohoto zákona je definováno porušení rozpočtové kázně jako každé neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých rozpočtů Regionální rady regionu soudržnosti. Ustanovení § 22 odst. 2 téhož zákona definuje, co je neoprávněným použitím peněžních prostředků podle odst. 1. Ve větě první tohoto ustanovení je uvedeno, že neoprávněným použitím peněžních prostředků je jejich použití způsobem, kterým byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, přímo použitelným předpisem Evropské unie, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků. Žalobce se v článku VI. smlouvy o poskytnutí dotace zavázal postupovat při realizaci projektu podle zákona o veřejných zakázkách. Ze zákonné dikce i ze smlouvy samotné vyplývá, že úřad Regionální rady regionu soudržnosti byl oprávněn zkoumat, zda žalobce postupoval v souladu se zákonem o veřejných zakázkách, a to za účelem kontroly dodržování rozpočtové kázně, respektive podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta; to vyplývá i z článku IX. Smlouvy o poskytnutí dotace a též z § 22 odst. 9 písm. b) zák. č. 250/2000 Sb. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti proto podle názoru krajského soudu při plnění svých kontrolních pravomocí postupoval v souladu se zákonem č. 250/2000 Sb.
24. V prvé řadě se soud zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů v části týkající se porušení rozpočtové kázně pochybením při zadávání veřejné zakázky. Jak již soud uvedl, byl ve věci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, podle kterého námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí důvodná nebyla. K pochybení při zadávání veřejné zakázky žalobce v odvolání vznesl především námitku zpochybňující porušení § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 11. 9. 2011 tím, že tři nejzásadnější označené položky (výťah FREE-VOTolift typ IV., kotel Geminox THRI 5-25 C a pekárna PEKASS) byly odůvodněny specifickými požadavky osob se zdravotním postižením, které je budou využívat. Tomuto okruhu námitek žalovaný částečně vyhověl, neboť vysvětlení poskytnuté žalobcem u těchto tří položek, které uvedl v odvolání, akceptoval. K ostatním položkám žalobce žádné vysvětlení konkrétních odkazů neposkytl, a proto je žalovaný ve shodě s úřadem Rady regionálního rozvoje považoval za porušení § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách článku VI. bod 2 smlouvy o poskytování dotace a tedy za porušení rozpočtové kázně dodal, že pro tento závěr není relevantní celkový finanční objem těchto položek. Nejvyšší správní soud toto hodnocení z hlediska přezkoumatelnosti akceptoval. K tomu odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č.j. 1 Afs 291/2017-33 „[každé porušení dotačních podmínek, které nejsou v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeny jako méně závažné, zakládá porušení rozpočtové kázně] § 3 písm. e)

ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtových pravidel (rozpočtová pravidla), ve znění do 29. 12. 2011].“ Zásadu přiměřenosti je třeba zohlednit při stanovení výše odvodu. Byť se závěry rozšířeného senátu vztahovaly k zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a nikoli k zákonu o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů Nejvyšší správní soud neshledal rozumný důvod, pro který by bylo třeba věc posuzovat odlišně. Pro posouzení porušení rozpočtové kázně bylo podstatné posouzení, v jakém objemu nastalo samotné porušení § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách. Pokud žalovaný reagoval na požadavek stanovení podílů položek obsahujících konkrétní názvy ve vztahu k celkovému finančnímu objemu tím, že konstatoval, že pro závěr o porušení rozpočtové kázně není celkový finanční objem dotčených položek relevantní, nelze takový závěr hodnotit jako nepřezkoumatelný, a to i za situace, že se výslovně nevyjádřil k námitce, že úřad Regionální rady nevysvětlil, v čem mělo spočívat ohrožení, neboť Nejvyšší správní soud k tomu uzavřel, že nevypořádání této námítky nelze hodnotit za natolik závažné, aby to způsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Tato námitka je totiž ve vztahu k celkovému odůvodnění a předmětu řízení marginální.

25. Rovněž stanovený odvod ve výši 5% nebyl stanoven nepřesně a nepřezkoumatelně. Žalovaný použil pro stanovení výše odvodu pokyny komise pro finanční opravy, které jsou obecně používaným metodickým materiálem v rámci Evropské unie. K tomu uvedl, že pro zjištěný typ pochybení je v bodu 11. kapitoly 2.1 stanovena sazba 25%, která může být snížena na 10% nebo 5%, podle závažnosti posuzovaného případu. V konkrétní věci s ohledem na konkrétní okolnosti případu stanovil sazbu ve výši 5 %. Tyto okolnosti byly upřesněny v části V. napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že žalovaný přihlédl především k tomu, že žalobce je veřejným zadavatelem ve smyslu § 2 zákona ZVZ, při zadávání zakázky na stavební práce došlo k porušení ZVZ a zároveň článku VI. bodu 2 smlouvy o poskytnutí dotace, uvedené porušení ZVZ se týkalo relativně malé části položek výkazů výměr, správce daně konstatoval v rámci posuzovaného zadávacího řízení pouze jedno pochybení, odvod za porušení rozpočtové kázně uložený za pochybení dle zjištění č. II. a III. byl uložen ve výši dotace, která byla poskytnuta na úhradu souvisejících nezpůsobilých výdajů, a nebyl prokázán vliv zjištěných pochybení na dosažení účelu dotace. Nejvyšší správní soud takové odůvodnění ohledně přiměřenosti výše odvodu hodnotil jako dostatečné a přezkoumatelné. V tomto směru je soud vázán tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu a ve vztahu k žalobní námitce proto uzavřel, že námitka není důvodná. Odůvodnil-li žalovaný výši odvodu tím, že zvolil nejnižší možnou výši odvodu předvídanou pokyny, pak je odůvodnění rozhodnutí dostačující.
26. Ve smyslu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu nebyla důvodná ani druhá žalobní námitka, že pokud žalobce částku 292 164,63 Kč uhradil dne 3. 9. 2014, bylo třeba v této části řízení zastavit. Jak vyplývá z právního názoru Nejvyššího správního soudu, pokud příjemce dotace porušil podmínky poskytnutí dotace a zároveň obdržel platby odpovídající nezpůsobilým výdajům, došlo ve vztahu k této částce k porušení rozpočtové kázně. Pokud po vydání platebního výměru část odvodu uhradil, nedošlo tím ke zhojení předchozího porušení rozpočtové kázně, a tato skutečnost nemůže mít vliv na oprávnění příslušného úřadu uložit příjemci dotace povinnost učinit odvod za porušení rozpočtové kázně. Z toho důvodu nebylo možné snížit odvod o již uhrazenou část. V této souvislosti lze také poukázat na skutečnost, že výrok rozhodnutí úřadu regionální rady byl žalovaným změněn pouze co do výše odvodu, nedotčena zůstala část výroku, podle níž je příjemce povinen vyměřený odvod odvést, pokud již nebyl uhrazen. Povinnost uloženou žalobci je proto třeba vnímat, jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku, ve

spojení s výrokem rozhodnutí I. i II. stupně, z nichž je nepochybné, že povinnost uhradit odvod byla stanovena žalobci pouze jednou a pokud žalobce část odvodu uhradil ještě před vydáním rozhodnutí žalovaného, není povinen ji hradit opětovně.

27. Důvodnou neshledal soud žalobní námitku ve vztahu ke zjištění III., kde žalobce tvrdil, že měla být aplikována zásada přiměřenosti, ohledně otázky, zda vytýkané pochybení, které porušuje podmínky poskytnuté dotace, je zároveň způsobilé být porušením rozpočtové kázně tak, jak je uvedeno v zákoně č. 218/2000 Sb. K tomu žalobce poukázal na dodržení zásady proporcionality v tom směru, že pokud se jedná o porušení povinnosti formálního charakteru, které nemá vliv na účel, který je poskytnutím dotace sledován, nemůže se jednat o kvalifikované porušení rozpočtových pravidel, které by zakládalo důvod pro poskytnutí finančních prostředků zpět do státního rozpočtu. Podle žalobce, byť nebyly dodrženy veškeré povinnosti příjemce dotace, nedošlo k neoprávněnému použití finančních prostředků ve smyslu rozpočtových pravidel. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, kterou žalobce v žalobě připomněl.
28. Žalovaný správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí, byť stručně vysvětlil, že žalobce nezpochybnil samotný fakt, že výsledky účetního auditu nebyly předloženy v termínu stanoveném v článku 3.3 příručky pro příjemce. Pokud tento fakt omlouval tím, že mu poskytovatel dotace schválil možnost podat zprávu z účetního auditu projektu dodatečně, pak tuto omluvu nikterak nedoložil. Z toho důvodu k ní nemohlo být přihlédnuto. Jestliže žalobce předložil pozdě auditní zprávu, porušil tím povinnost stanovenou v článku 3.3 příručky pro příjemce, a tudíž se dopustil porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 odst. 2 rozpočtových pravidel územních rozpočtů ve znění účinném v době poskytnutí dotace. V rozhodnutí je dále ke stanovení přiměřenosti sankce pro zjištění III. uvedeno, že odvolací orgán vycházel ze znění článku 3.3 příručky pro příjemce a vzhledem k tomu, že žalobce zprávu účetního auditu nepředložil se závěrečnou monitorovací zprávou, nebyla v době proplacení výdajů na audit prokazována ani způsobilost těchto výdajů. Proto dospěl žalovaný k závěru, že tyto výdaje byly z dotace proplaceny neoprávněně a z toho dovodil i neoprávněnost použití dotace ve smyslu § 22 odst. 2 věta první ve znění účinném v době poskytnutí těchto finančních prostředků.
29. Tato námitka žalobce týkající se zjištění III. je v žalobě vznesena poměrně obecně, navíc se žalobce dovolává porušení zásady přiměřenosti ve vztahu k porušení rozpočtové kázně tak, jak je uvedeno v zákoně č. 218/2000 Sb. Podle tohoto zákona však v konkrétním případě postupováno nebylo, žalobce byl v této souvislosti postihován za porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 2 zák. č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů ve znění pozdějších předpisů. Žalobce porušil svou povinnost stanovenou v článku 3.3 příručky pro příjemce, kdy byl příjemce povinen předložit auditní zprávu nejpozději se závěrečnou monitorovací zprávou. Tuto povinnost žalobce nesplnil. K předložení auditní zprávy byl poskytovatelem dotace opakovaně vyzván k nápravě (závěrečnou monitorovací zprávu předložil žalobce, jak vyplývá z předávacího protokolu, dne 15. 4. 2011). Zpráva auditora týkající se ověření čerpání a správnosti zaúčtování způsobilých výdajů uskutečněných v rámci projektu Regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad „sociálně terapeutické centrum DOZP Stod“ za období od 24. 11. 2008 do 31. 3. 2011 byla doložena dne 24. 8. 2011. Tímto postupem došlo k porušení povinnosti příjemce dotace vyplývající z článku VI. smlouvy, respektive k nedodržení článku XII. smlouvy, podle kterého se příjemce dotace zavázal řídit při realizaci projektu mimo jiné

příručkou pro žadatele ROP NUTS II Jihozápad, příručkou pro příjemce ROP NUTS II Jihozápad a metodickými pokyny poskytovatele dotace. Žalovaný správní orgán potvrdil argumentaci, kterou uvedl ke stanovení výše částky ve svém rozhodnutí prvostupňový správce daně, že žalobci byla neoprávněně proplacena částka ve výši 3 700 Kč (částka v celkové výši 4 000 Kč při zohlednění vlastníků podílu příjemce dotace na financování projektu ve výši 7,5 % z uvedené hodnoty). Nelze tedy přisvědčit žalobci v jeho obecně vznesené žalobní námitce, že se jednalo pouze o porušení povinnosti ryze formálního charakteru, neboť tato skutečnost nemá vliv na závěr vyslovený v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný správní orgán stručně shrnul, že došlo k porušení povinnosti žalobce a v té souvislosti i k porušení rozpočtové kázně. Soud proto v tomto závěru, který vyslovil žalovaný správní orgán, neshledal pochybení.

30. Dne 26. 5. 2017 zaslal žalobce vyjádření k nové skutečnosti, za kterou označil rozhodnutí výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 8. 11. 2016 (dále jen rozhodnutí o prominutí) tak, že tímto rozhodnutím č. j. RRRSJ 17411/2016 bylo rozhodnuto o částečném prominutí povinnosti odvodu ve výši 39 237 733 Kč vyměřeného platebním výměrem úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad č. 5/2014 ze dne 14. 3. 2014 ve spojení s rozhodnutím Ministerstva financí ČR č. j. MF-41906/2014/1203-4 a ve spojení s rozhodnutím o posečkání odvodu ze dne 21. 5. 2014, a to ve výši 95 % a 90 %, a to je celkem 36 996 439 Kč. Příjemce je povinen uhradit částku 2 241 294 Kč, pokud již nebyla uhrazena na konkrétně uvedený účet.
31. Žalobce vyslovil tento svůj názor, který zopakoval i po vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2018 a zaslal zdejšímu soudu dne 9. 3. 2019, že prominutím odvodu zanikla platební povinnost žalobce v plném rozsahu a napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno a věc vrácena zpět žalovanému k novému rozhodnutí. Žalovaný by měl podle názoru žalobce být povinen postupem podle § 106 odst. 1 písm. d) platební výměr úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 14. 3. 2014 č. j. RRRSJ 7854/2014 zrušit a řízení zastavit. Žalobce poukázal na skutečnost, že po částečném prominutí odvodu byl pravomocně stanoven odvod pouze ve výši 2 241 294 Kč a ne ve výši 39 237 733 Kč jak nesprávně uvádí ve svém rozhodnutí výbor Regionální rady regionu soudržnosti. Pokud tedy výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad rozhodl o prominutí odvodu v rozsahu 95 %, (kontrolní zjištění č. 1) a 90 % (kontrolní zjištění č. 3) v celkové výši 36 996 439 Kč, tak takové prominutí pokryje celou zbývající částku k úhradě, tj. 1 949 128,40 Kč a povinnost žalobce v tomto okamžiku již není v žádném rozsahu.
32. Toto doplněné vyjádření žalobce, které bylo soudu zasláno dne 29. 5. 2017, jakož i 9. 3. 2019 nemohl již soud v rámci přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vzal v úvahu, neboť k doplněným žalobním námitkám lze přihlížet pouze tehdy, pokud byly vzneseny ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 ve vztahu k § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Rozhodnutí o prominutí odvodu se nevztahovalo k rozhodnutí, které bylo učiněno předmětem přezkumu soudem, neboť z jeho výroku je zřejmé, že dochází k prominutí povinnosti odvodu stanoveného prvostupňovým výměrem úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad č. 5/2014 ze dne 14. 3. 2014 ve spojení s rozhodnutím Ministerstva financí ČR č. j. MF-41906/2014/1203-4 ze dne 22. 4. 2016 a ve spojení s dalším rozhodnutím, a to o posečkání odvodu. Rozhodnutí o prominutí odvodu ze dne 8. 11. 2016, tudíž nemá žádnou přímou spojitost s žalobou přezkoumávaným rozhodnutím, neboť pokud by tomu tak bylo a mělo dojít k prominutí částky stanovené žalobci k úhradě, pak by v této souvislosti

nebylo na místě ze strany žalobce navrhopvat zrušení rozhodnutí žalovaného, nýbrž zastavení řízení z důvodu zániku povinnosti žalobce. Takový návrh však nemůže být učiněn v řízení o žalobě proti žalobou napadenému rozhodnutí, ale musel by být vznesen v řízení před správními orgány. Soudu nepřísluší zastavit řízení, které bylo vedeno před správními orgány a jehož výsledkem bylo žalobou napadené rozhodnutí.

33. Současne je třeba zdůraznit, že nelze polemizovat s názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vyjádřen ve zrušujícím rozhodnutí a ani argumentovat v tomto stádiu opakovaného přezkumu rozhodnutí a při vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu mimořádnou výši odvodu. Návrh na zastavení řízení z důvodu, že odvod zanikl, neboť byl v celé výši prominut, se mýlí s předmětem řízení. Rozhodnutí vydané po datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí nemůže mít vliv na výsledek přezkumu soudem. Současne polemika a návrhy ohledně zastavení řízení týkající se odvodu nepatří do přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Taktéž výpočty ohledně správnosti výše odvodu předestřené žalobcem v jeho vyjádření ke kasačnímu rozhodnutí ze dne 9. 3. 2019 nemají místo v rámci přezkumu důvodnosti žalobních námitek, a to jednak proto, že v žalobě vůbec vzneseny ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. nebyly a jednak proto, že soud neurčuje výši odvodu, ale přezkoumává její výši.

VI. Závěr, náklady řízení

34. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 17. dubna 2019

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu